USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **L. P. N.**, zastoupen Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Staré Město, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 53 Az 14/2020 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 8. 2020, č. j. OAM-223/ZA-ZA11-HA13-2020, neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že existují důvody podle § 15a citovaného zákona, pro které žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu (žalobce se dopustil zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání devíti let nepodmíněně se zařazením do věznice s ostrahou).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Zejména namítal, že se žalovaný a krajský soud řádně nezabývali všemi uplatněnými námitkami a nadto dostatečně nezjistili skutečný stav věci. Stěžovatel je názoru, že mu měl být udělen humanitární azyl, resp. doplňková ochrana. V tomto ohledu akcentoval obavy z návratu do země původu a dále svou rodinnou a osobní situaci. Stěžovatel nesouhlasil ani s výkladem § 15a zákona o azylu ze strany žalovaného a krajského soudu. Obsáhle polemizoval s dílčími závěry krajského soudu a žalovaného. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s posouzením provedeným krajským soudem. Navrhl kasační stížnost zamítnout, popř. odmítnut pro nepřijatelnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (krajského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský (krajský) soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský (krajský) soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, č. 1143/2007 Sb. NSS, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30, č. 933/2006 Sb. NSS. Uvedené závěry jsou aplikovatelné i po novele soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne

15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 Azs 171/2021 - 47, atp.).

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Ve vztahu k námitkám poukazujícím na nepřezkoumatelnost odkazuje Nevyšší správní soud např. na rozsudky ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013 - 26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Ačkoliv si lze zcela jistě představit ještě podrobnější argumentaci jak v rozhodnutí žalovaného, tak i v rozsudku krajského soudu, nelze považovat předmětná rozhodnutí za nepřezkoumatelná. Vypořádány byly všechny stěžejní otázky, jakož i jádro uplatněné argumentace (srov. i nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Lze dodat, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami však rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí žalovaného netrpí.

[10] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. § 3 správního řádu a rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 - 43, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008 - 66). Rozhodnutí žalovaného má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při zjišťování skutečného stavu věci nedošlo k žádným podstatným vadám s vlivem na výsledek daného řízení. Žalovaný se nedopustil ani jiných pochybení, pro která by bylo nutno přistoupit ke zrušení jeho rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 31. 7. 2008,

č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42 a ze dne 5. 8. 2020, č. j. 5 Azs 369/2019 - 35).

[11] S ohledem na obsah spisu Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že žalovaný dostál své povinnosti posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě veškerých skutečností, které stěžovatel uvedl či ve správním řízení jinak vyšly najevo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). Žalovaný a následně i krajský soud dostatečně reflektovali (a to na podkladě aktuálních a relevantních informací o zemi původu) i tvrzená rizika plynoucí z návratu stěžovatele do země původu, a to včetně tvrzené hrozby dvojího trestání, resp. porušení zásady *ne bis in idem*, přičemž i v tomto ohledu respektovali východiska konstantní judikatury (srov. zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9 Azs 27/2013 - 27, ze dne 23. 11. 2016, 6 Azs 139/2016 - 28, atp.). S jejich posouzením Nejvyšší správní soud plně souhlasí a v podrobnostech na jejich rozhodnutí odkazuje. Důvodem pro udělení azylu není ani nižší úroveň zdravotní péče, důsledky covidové pandemie, absence dostatečného zázemí v zemi původu, narušení vazeb mezi rodinnými příslušníky a další stěžovatelem akcentované skutečnosti (vedle výše uvedených rozhodnutí srov. i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 Azs 98/2018 - 22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 6 Azs 243/2020 - 25, ze dne 11. 9. 2014, č. j. 5 Azs 22/2013 - 31, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25, atp.). Nelze nezmínit, že k významnému narušení rodinných vazeb mezi stěžovatelem a jeho rodinnými příslušníky muselo dojít již výkonem trestu odnětí svobody (ze spisu vyplývá, že stěžovatel byl v roce 2016 pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost na 9 let a podmíněně propuštěn po 5 letech výkonu trestu odnětí svobody). Ani snaha o legalizaci pobytu nemůže být azylově relevantním důvodem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54). Důvod k přehodnocení závěrů žalovaného neshledává soud ani na podkladě listin akcentovaných v kasační stížnosti. Ty nemohou nic změnit na nosných závěrech žalovaného o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení azylu.

[12] V souladu s právní úpravou a judikaturou postupoval žalovaný i při posuzování tzv. humanitárního azylu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92, ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 - 31, atd.). Z těchto rozhodnutí vyplývá, že humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut, který je koncipován jako dobrodiní státu, a nikoli jako právo na přiznání azylu. Je přitom na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. V dané věci k překročení uvedené míry nedošlo. Stěžovatelův případ nelze při zohlednění všech konkrétních okolností věci podřadit ani pod specifické případy vymezené judikaturou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020 - 29, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, atp.).

[13] I postup žalovaného a návazně krajského soudu při výkladu § 15a zákona o azylu, resp. pojmu vážný zločin odpovídá východiskům judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, a rozhodnutí téhož soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25, ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019 - 34, ze dne 20. 7. 2020, č. j. 9 Azs 131/2020 - 23, ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Azs 26/2020 - 43, atp.). Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s posouzením krajského soudu. K závažnosti, resp. nebezpečnosti drogové trestné činnosti pro společnost pak dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018 - 28, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018 - 45, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020 - 33, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019 - 34, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016 - 25, atp. Ve shora uvedených rozhodnutích byly řešeny i další otázky předestřené v kasační stížnosti.

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, které by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jeho argumentací.

[15] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu